

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

«Láttuk csillagát napkeleten...»

Csodálatos éjszaka volt az, mikor mennyei Atyánk kigyujtotta a betlehemi csillagot. Néma csendbe burkolódzott a távolkeleti kis falu. Egy lelkileg közömbös világ aludta álmát. Álmodott egy eljövendő hatalmas királyról, aki széthulló népét erős kézzel egybefogja és elindul a történelem legnagyobb harcára: a választott nép világuralmának megalapozására. Ez az álom nagyon mély álom volt. Olyan mély, hogy észre sem vette az új csillagnak égre szökkenését. Pedig ez a csillag ennek az álomnak a szertefoszlását jelentette. Csodálatos fénye besugározta a kontinenseket és ahova csak egy sugara is behatolt, valósággal forradalmi megmozdulásokat váltott ki. Igen, ez a csillag sorsforduló beköszöntét jelentette.

A betlehemi csillag a mennyei Atya üzenete volt a bűnében alvó világhoz. Az évezredek sírva könyörgő embere előtt végre kigyulladt a megbocsátó atyai ház hívogató fénye. A csillag tövében pedig feltűnik egy ártatlan kisdednek a képe, a mennyei Atya megbocsátó mosolya. Izaiás látnoki szeme őt látja meg évszázadokkal azelőtt: «Kisdéd született nekünk és fiú adatott nekünk, kinek vállán vagyon a fejedelemség és hivatik az ő neve csodálatosnak, tanácsadónak, Istennek, erősnek, a jövendőség atyjának, békesség fejedelmének.» (Iz. 9, 6.) A megbocsátó Atya békekötési okmányja. A lelki békét kereső világ pedig megindul a békekonferencia székvárosába, Betlehembe. Nem hivatalos pózba meredt diplomaták forgolódnak ott. Egy szende, tisztatekintetű asszony, szelíd férfit a

gyermek mellett, kopottas ruhájú tanulatlan pásztorok első vendégei az égi diplomácia küldöttének. Később eddig nem ismert bölcs királyok jönnek a hívogató fényesség nyomán: Láttuk csillagát napkeleten...

Azóta a csodálatos csillag sziporkázva ragyog. Milliók figyeltek és figyelnek rá. Áldó sugarainak nyomán tömegek jutottak el az égi Gyermekhez. Nagy lelki átalakulásokat váltott ki az oda sereglőkben. De voltak és vannak megátalodottak is, akik becsukták szemeiket e csillag fénye előtt. Ők jobban szeretik az éjszakát. Az legalább nem deríti fel belső lelki világukat. Sokszor nyujtogatták már kezüket az égboltozat felé, hogy letépjék onnan ezt a csodás csillagot, hogy sötétségbe borítsák a világot. De mindannyiszor bénán hanyatlott le szentségtörő kezük. Az a csillag megmozdíthatatlan, az a Gyermek elpusztíthatatlan. Igaz, hogy kicsinyes bosszújuk kielégítésére önmaguk faragtak csillagot és nagy hetykén feltűzték magukcsinálta kulisszás egükre. Nagy önteltséggel akarnak imádkozni is toborozni s ha nem megy önkéntesen, hát terrorral. A józan lelkek csak mosolyognak e gyerekes próbálgatáson. A betlehemi csillag és a Gyermek túléltek az akarnokokat.

Nekünk Oltáregyletieknek ez a csillag örökös eligazítónk marad az élet rögös útjain. Mi ennek nyomán jutottunk el a csodás Gyermekhez. Ennek a fénynek visszaverődése templomaink örökmécsese. Ott találjuk meg azt, akinek csillagát láttuk napkeleten. A tabernákulum a mi Betlehemünk, az Eucharisztia az égi Gyermek. Mellette örvend szerető gondoskodással az Anyaszentegyház, mellette örködik felelősségtudattal az újszövetségi papság. Ehhez az örökös Betlehemhez járul bizalommal a mai nehéz idők minden hívó embere. Ha szenvednie, vagy küzdenie kell, mindig vissza-visszatér megpihenni és felüldülni az Eucharisztia betlehemi világába, Ezért köszönjük a megbocsátó mennyei Atya jóságát, a csodás csillag meggyújtását, az égi Gyermek elküldését. Öntudatos imádással vesszük körül az ég küldöttét és kérjük, hogy csillagjának fénye győzze le a fenyegető sötétséget.

Kiss István.

HULL A HÓ.

Dr. Szücs, a hivatalvezető, rossz hangulatban állt meg az iroda küszöbén. Idegesen nézett körül, hogy mindenki helyén van-e, kurta fejbiccentéssel sietett íróasztalához, majd bontogatni kezdte a postát. A hivatalos borítékok tetején magánlevelei feküdtek, legfőleg szabályos betűkkel női kéz írta: Nagys. Dr. Szücs Géza tanácsos úrnak.

Felesége halála óta most először dobbant meg furcsán szegény, öregedő szíve. Forgatta a levelet, nézegette s közben melegség bujkált a szívetáján. Miért is ne tette volna? Hiszen levelet kapni mindig kedves dolog, hát még akkor, ha azt egy ismeretlen, finomlelkű nő küldi, mert hogy az, azt az egyenletes, apró gyöngybetűk elárulták. Egy kis ideig ebben a kedves illúzióban ringatta magát, aztán hirtelen felbontotta.

„Nagyságos Uram! — olvasta. — Karácsony szent ünnepén árvaházunkban nyolcvan apró gyermek várja a Jézuska eljövetelét. Nagyságodnak áldott emlékü felesége minden évben anyagi és erkölcsi támogatásával állt mellettünk, ez a körülmény bátorít fel arra, hogy ez évben kis árváink nevében Nagyságodat kérjem, ne felejtkezzék el rólunk...” stb.

Szücs tanácsos arca a bosszúságtól pirosra színesedett s a következő percben szegény levél gombócra gyűrve repült a papírkosárba.

— Hogyisne — dúlt, fúlt magában. — Nem volt elég eddig? Nem volt elég, hogy feleségemet kihasználták, most még engem is? Eszembe sincs!

Keserű lett a szája, amint így eszébe jutottak a karácsony-esték. Egész délután egyedül volt otthon, halálos bosszúsággal várta haza a feleségét, aki a karácsonyfa-ünnepélyen jótékonykodott. Estefelé lelkendezve rontott haza, sebtében asztalt terített s míg ők ketten vacsoráztak, egyre a kis árvák öröméről mesélt, hogy milyen megható volt, amikor nyolcvan gyermek cérnaszál-hangján énekelte a „Mennyből az angyal”-t és nyolcvan pár kéz kulcsolódott imára, nyolcvan édes, piros ajak fohászzkodott: „... áldd meg jótévőinket és őket megáldva, legyen áldás, öröm az egész világban”.

Igen, minden évben pontosan így volt, ő pedig egyre jobban irtózott ezektől az „üres” estéktől, amelyeken változtatni nem tudott. És most újra? Hogyisne! — feleselt a láthatatlan kéréssel, amely a papírkosárból visszaszállt, odaült a tinta-tartó mellé és szomorúan nézett a tanácsosra.

Annyira elmélyedt gondolataiba, hogy észre sem vette, milyen nyirkos hideg áramlik be alul az ajtó hasadékán, észre sem vette, hogy az óramutató azóta félkört írt lapjára, észre sem vette, hogy Bözsi, a személyzet becézett „kicsikéje” jó ideje letette a tollát s óvatosan nyomoz az asztal alatt hócipője után. Rövid, gömbölyű karjaival addig kaszált, míg meglökte papírkosarát, az komikus pörgéssel táncolt a fiatal írnokhöz, aztán eldőlt és lomhán gurult a tanácsosig. Már csaknem kitört a kacagás belőlük, amikor Szücs felpillantott és ők büntudatosan hajoltak munkájuk fölé. Sercegték a tollak tovább, kivéve Bözsiét, mert a levegő egyre hidegebb lett és dermedt lábára mindenáron ráakarta húzni a hócipőt. Másképen próbálkozott. Fél arcával az asztal lapjára feküdt s erőlködve kotorászott, nehogy a tanácsos észrevegye. De ebben a helyzetben éppen szembe került az utcai ablakkal, amely mögött — ó, boldogság! — nagy, kövér hópelyhek szállingóztak.

— Esik a hó! — robbant ki belőle meggondolatlanul az öröm. Mindenki felkapta a fejét, de rögtön vissza is rántotta a nyaka közé, mert a főnök száraz hangja rájuk recsegett:

— Hát aztán?

S mivel az orra hegyén ülő pápaszem fölött várakozva nézett Bözsire, az kénytelen volt válaszolni. Bizonytalan hangon mondta:

— Fehér karácsony lesz.

— Hát aztán? — mordult újra a kérdés.

— Jön a Jézuska — mondta ostobán Bözsi és a szeme tele lett könnyel, hogy nem tud okosabbat kitalálni.

Szücs egy pillanatilag rajta felejtette komor tekintetét s Bözsi szívdobogva várta az újabb „hát aztán”-t, amire menthetetlenül sírva fakadt volna, de szerencsésen elmúlt a veszedelem. Utána még nagyobb csend lett.

Azért is hull a hó — dacoskodott a szíve mélyén Bözsi —, azért is fehér karácsony lesz és azért is jön a Jézuska. Bánom is én, ha ki is nevetnek gyerekeségemért, én mégis örülök. Hazahozom kis Katótkát az árvaházból, ó, hogy örül majd a selyemruhás bábunak... de még kalapot, cipőt is kell varnom hozzá... — ábrándozott. A toll végleg megpihent kezében s csodaváró tekintettel tapadt az ablakra, azontúl az egyre szaporábban hulló hópelyhekre.

— Fehér karácsony lesz — bámult ki az ablakon a sovány, beteges külsejű könyvelő és egyszerre élet szökött szomorú arcára. Nekünk kis bölcsőt állít a fenyőfa alá, bele rózsa- apróságot. De boldogok is leszünk! — mosolygott és simogató szeretettel gondolt haza türelmes, dolgos asszonyára.

— Holnap fehérek lesznek a budai hegyek, le lehet hozni a ródli-t a padlásról — ujjongott belülről a fiatal írno. — Karácsony délutánján teletüzdelem

fenyőgallyal, úgy viszem el Bözsit ródlizni, ha ugyan eljön velem — pislogott feléje aggódalmasan.

— Jön a Jézuska — izgult belepirulva Olga. — Arca a keretes szemüveg alatt megfiatalodott, a poros iktatókönyvet fekete klottkabátjához szorította, még stréberkedni is elfelejtett. Gondolatban titkos dobozokat rakosgatott a fenyőfa alá és — ha Jézuska tényleg meghozza, amit Bandi ígért nekem, akkor piros cikláment viszek Neki a jászolkához — álmódozott.

A gyanúsán süket csendre Szücs feltekintett. Az iroda személyzete, mint akik meg vannak babonázva, mint valami sohse látott csodát nézte, bámulta a kavargó hópelyheket. A szemük csupa mosoly, az arcuk csupa öröm.

— Hogy mi van ezen látnivaló! — bosszankodott a tanácsos. Közben az ő szeme is megpihent az ablakon. S a hópelyhek mintha csak erre vártak volna, pajkos gyerekek módjára hancúrozni kezdtek előtte. Mintha nem bírnák el jókedvüket, kavarogtak, bukfenceztek, bujócskáztak, majd csapatosan összefogózza visszajöttek, bekukkantak csillagszemükkel az ablakon és fesztelenül ránevettek a szigorú főnök úrra.

Olyanok, mint a boldog gyerekek — gondolta Szücs és nézte tovább.

Közben némelyik már elfáradt, leereszkedett pihegve a másik ölébe, helyette mások jöttek, frissek, huncutok, egymás háttára csimpaszkodtak s vitették magukat. Egy csapat birkózó is akadt közöttük, szétváltak, meg újra összecsaptak, míg aztán egy lehulló száraz gally igazságot tett közöttük.

— Ohó! — derült fel a tanácsos, aki észrevétlenül már át is adta magát a játéknak —, ez volt bizonyára a tanítónéni a rakoncátlankodók között.

A gondolattal egyidejűleg képet is rajzolt maga elé: nyulánk, halszavú, szelíd teremtest, amint gyöngéd szeretettel sorakoztat nyolcvan apró emberkét a karácsonyfa körül. Bámuló gyermekszemük nem tud betelni a fénnel, ragyogással, még ajkuk is megnyílik csodálkozásukban, szinte hallik kis szívük boldog dobogása... Eljött a Jézuska... «Áldd meg jötevőnket... hallja még messziről, majd megint... legyen áldás, öröm az egész világon...»

A tanácsos megtörölte szemüvegét, mert mintha pára futotta volna be. Újra az ablak felé fordult, még egyszer megpróbálta fölébreszteni, kiszabadítani magát a varázslatból.

— Hogy mi látnivaló van ezen! — dűnnyögte nem sok meggyőződéssel, egyben sajnálkozva sóhajtott, mert a mulatságnak ezalatt odakint lassan vége lett. Elfáradtak a táncosok, már csak a későn jövők szállingóztak és telepedtek az ablak párkányára. Hófehér szőnyeget borított a házakra, puha bundácskát a földre s mikor végre mindnyájan együtt voltak, széles jókedvvel kiáltották szerte a nagy világba:

— Hull a hó... Fehér karácsony lesz... Jön a Jézuska...

Szavuk, mint a karácsonyi angyalcseggő, csilingelt és a tanácsost szent Karácsony lelke simogatta jószággal, békével, szeretettel. Felriadt álmódzásából, az elrepülő percek kegyelemmel teljes emlékéit szívébe zárva, határozott léptekkel indult a papírkosárhoz. Kiszedte az összemorzolt gombócot, bocsánatkérően ki simította és gondosan tette kabátja bal felső zsebébe. Bözsi íróasztala előtt meg állt, engesztelően rámosolygott:

— Hull a hó... Fehér karácsony lesz... Jön a Jézuska...

Király Ödönné.

OLVASSUK KAUSZ JÓZSEF IRÁSAIT: 1. A véreskezű sajtó. Ára 1.60 P. 2. Ismerd meg az Oltáriszentséget! Ára 1.20 P. Kapható kiadóhivatalunkban és a szerzőnél Hévízgyörk (Pest m.).

Imádlak Betlehemért és a Szentségért.

(Karácsonyi öröm.)

Irta : Gálosiné Ottlik Myra.

Imádlak karácsonyi Kisdéd,
Hogy lejöttél hozzánk szent karácsony éjjel,
Mikor angyalok suhanó szárnya lebbent,
Betlehem ege alatt zizegve, széjjel.

És forrón imádlak azért is Jézusom,
Mert leszállsz az égből napról-napra . . .
A Szentostyában szíveinkért dobbansz
És Elébed tárom szívem imádvá, alázatba.

Az Eucharisztikus Szeretetszövetség beszámolója.

Megtörtént az első lépés!

Az euch. lelkiület gyönyörű példája nyilatkozott meg hazánk egyik községében, a komárommegyei Neszmélyen. A közp. o.-e. egyik terjesztője ott töltvén a nyarat, említést tett egy ott lakó buzgó hölgynek az eucharisztikus szeretetszövetség céljáról, a szeretetgyűrű megalkotásáról. A hölgy nagy örömmel karolta fel az ügyet s a jóságos és euch. lelkiületű Mészáros Antal plébános úr engedélyével elkalauzolta mindama családokhoz, kiket mint buzgó katolikusokat ismert. Az eredmény megható volt. A községben, hol csak kevés számú kat. él, — Neszmély lakossága tudvalevően nagyobbára református, — nagy lelkesedéssel vállalkoztak a szentségimádásra, úgy, hogy aug. 1-ső csütörtökjén reggeltől-estig d. e. kettőnként, a d. u. órákban 5—6-an is voltak a szentségi Jézus előtt, óránként vagy félóránként váltva egymást s szinte alig tudtak elválni többen még hosszú idő után is.

Azóta az adoráció az első nap buzgóságával megismétlődik minden 1-ső csütörtökön. (Ott, ahol kevés a kat. lélekszám, havonta csak egyszer, 1-ső csütörtökön tartunk szentségimádást.)

Akadtt önként vállalkozó testőre is a szentségi Jézusnak, ki a templom közelében lakik s az adoráció rendjére s az esetleg előfordulható távolmaradásnál a templom biztonságára felügyel. Ugyancsak neki jelentik be az előrelátható mulasztást s ő azután helyettesről gondoskodik. A szentségi Jézus fizesse meg az ő és mindnyájuk buzgóságát.

Most tehát 1-ső csütörtökön nem lesz többé bezárva és magárahagyva Jézus a neszmélyi templomban. Hisszük, hogy ezen adorációk sok vigaszt nyújtanak szentséges Szívének, melyet különösen napjainkban annyi bánatalom ér. Bár kiesdené országunk többi engesztelőivel együtt édes hazánk megmentését s az igazságos békét.

De azért is imádkozunk és dolgozunk, hogy rövidesen hazánk minden templomában egyenlőre az Eucharisztia szerzésének napjai, a hála és szeretet különösebb megnyilvánulásának napjai legyenek a szentségi Jézus iránt. Egyházzunk legdrágább Kincsét, kinek mindent köszönhetünk, s kiért milliók hagyták el mindenüket, hogy Őt kövessék, ma, a modern pogányság korában, az első keresztények hitével s főként a Szűzanya szeretetével akarjuk annál hűségesebben körülvenni, minél inkább támadja istenségét a hitetlenség. Éljen a szentségi Jézus!

Zelatrix.

Karácsonyfa vagy betlehem?

Mivel a karácsonyfa állítása nem keresztény, hanem pogány eredetű, egyes katolikus körökben és családokban a karácsonyfa helyett betlehemet állítanak fel. Hivatkoznak arra, hogy Románia 1938-ban már nem engedélyezte a karácsonyi fenyők behozatálát; hazánkban 100 évvel ezelőtt nem is volt karácsonyfa-állítás, amit a *«téli napforduló»* pogány megünnepléséből vettek át a német keresztények; a déli országokban az igazán vallásos latin népek még ma is csak szórványosan állítanak karácsonyfát, leginkább pedig csak az oda bevándoroltak; hirdetjük a fásítást, mégis halomra gyilkoljuk a fenyőinket; hirdetjük a külföldi áru mellőzését, mégis nagy összegeket fizetünk ki évente a karácsonyfáért, a *«tűzveszélyes»* fenyőért; és hivatkoznak arra, hogy hiszen a Palesztinában meg sem élő fenyő nem is hozható összefüggésbe — Jézus születésével.

Fenti elgondolásokhoz csupán annyi a szerény véleményünk, hogy a *«betlehem»* mellett hagyjuk meg a már megkedvelt karácsonyfát is; hadd szolgáljon az a nálunk már elenyészett Természet helyett a kis Jézuska köszöntéséül... Hiszen hasonlóképen cselekszik az Egyház is, amikor Palesztina pálmái hiányában nálunk fűzfabarkát használ fel — Krisztus dicsőítésére — a virágvasárnap körmeneten.

De eltekintve mindentől, mindaddig, amíg az Egyház templomaiban, oltárainál, iskoláiban és egyesületeiben karácsonyfát állít, a katolikus otthonok sem mellőzhetik a kedves karácsonyfát, amely egyedül üdvözli és köszönti a havas tájakon és erdőkben az isteni Kisdéd örvendetes születését...

Nálunk a *boldog fenyő* a zordon téli természet és az isteni Gyermekek egyedüli öre!...

Ezért örülnek annyira az illatos fenyőnek, a szép karácsonyának — akár csak a meséknek is — az ártatlan gyermekek, a tisztaszívűek és a békés emberek...

Dicsőség Istennek, békesség a jóakarató embereknek!...

Brenner Tivadar.

Csendes reflexiók a Legszentebb előtt.

Az Oltár sugárzásában olyan jó egészen elmerülni a végtelen csendben... Édes az Úr, mézszívű és nem tudom felfogni, hogy miért lát engem, nyomorúságos teremtményt, az Úr Jézus oly szívesen közelében?! S kicsoda ellentét is ez! Egyrészt megvan az a szomorú kiváltságom, hogy semmi sem vagyok színe előtt, de másrészt mégis barátságára méltatott, amikor oly szívesen látja, ha szent színe előtt adorálgatok. Miért ily pólusos ellentétekkel dolgozik az Isten? Azért, mert Nagy Művész! Tovább nem is kutatom az okát!...

***

Csengettek értem... Sajnos, mennem kell. Még egy búcsúpillantást vetek az Örökmécsre. Üvegburkolattal védve mily világosan, bizton és vidáman ég a láng, amely kint a szélben oly könnyen elalszik: íme, Eucharisztikus Uram, most látod, mi vagyok én szemeidben... Kicsike szerzetespap: gyarlóságaim révén egy lámpának törekeny, értéktelen üvege, de amely a világ, a szenvedélyek és a Sátánúr kísértései és csábjai előtt a lelkeknek szeretetlángjait magába zárja és boldogan Teelőtted lobogtatja!...

-P. Fenyvessy Jeromos O. P.

Oltáregyleti igazgatók értekezlete volt székházunkban november 15-én. Dr. Mészáros János protonotárius kanonok, országos igazgatónk nyitotta meg az értekezletet. Hangsúlyozta, hogy a már eddig is szépen működő Oltáregyletekre most különösen nagy szükség van. Az imádságos engesztelés és a szegény templomok felkarolása legyen változatlanul továbbra is feladata minden Oltáregyletnek. Majd dr. Nagy József váci teológiai tanár, tartott aszketikus előadást «Az Eucharisztia egyházközségi hiteletünk alapja» címmel. Utána dr. Hévey Gyula pápai kamarás, plébános «Oltáregyleti élet a gyakorlatban» címen mutatott rá az oltáregyleti élet sokoldalúságára. Végül Kiss István ügyv.-igazgató hívta fel a megjelentek figyelmét néhány fontos teendőre. A tartalmas értekezletet dr. Mészáros János orsz. igazgató zárószavai fejezték be.

Új Oltáregyesületek alakultak: Lesencetomaj, Lesenceistvánd és Lesence falukból egyesült plébánián, Epöl filiális községben; Cinkotán szintén új egyesület alakult, Kispesten pedig újalakult. E két utóbbi helyen Kiss István ügyv.-igazgató is megjelent és alkalmi beszédben vázolta az oltáregyleti mozgalom fontosságát.

A Budapesti Szent Borbála plébánia nov. 14-én hatalmas és szépen elrendezett gazdag kiállítást tartott a legutóbbi két év alatt végzett munkájából az Illatos-úti iskola tornatermében. A Szabó László plébános úr által rendezett kiállítás valóban a szíveknek és az élő hitnek kiállítása volt a kültelki munkáslakta szegény plébánián. A kiállítás megnyitásán megjelent Kiss István ügyv.-igazgató is és beszédében elismerését fejezte ki a kiváló buzgóságért.

Központunk régi terve volt, hogy a gyermekek is bevonassanak az engesztelés mozgalmába. Az ártatlan gyermekszíveket bizonyára szívesebben fogadja az eucharisztikus Jézus. E célból engesztelő ájtatosságot szerkesztett Központunk ügyvezetője, mely nálunk kapható 20 filléres árban. Kérjük a plébániákat, hogy körzetük iskoláival szervezzék meg az engesztelő ájtatosságot. Ájtatosság rendje: Tízperces beszéd az engesztelésről. Utána a füzet nyomán az ájtatosság végzése közösen. Majd Jézus Neve litánia, szentségi áldás, ének. A nem hosszú ájtatosság értékes nyomot hagy a gyermekek lelkében. Ezt mi már kipróbáltuk az Örökimádás-templomban és nagy-szerűen bevált.

Lapjaink árát mi is kénytelenek vagyunk emelni az anyagdrágulás miatt. Az «Örökimádás» előfizetése január 1-től évi 3 P lesz, példányonként 30 fillér. A «Jézusom Örömmöm» új előfizetőknek évi 2 P, példányonként 18 fillér lesz. Akik már szept. 1-én megrendelték, még a régi áron kapják iskola év végéig. *Január 1-vel az «Örökimádás» új évfolyamba lép. Kérjük az előfizetők szíves megújítását, illetve új előfizetők szerzését.*

Központi választmányi ülésünk december 13-án d. u. 4 órakor lesz.

Kongregációink fogadalom újítása dec. 8-án este a 1/4 6-kor kezdődő ájtatosság keretében lesz.

Új gyóntatószékünkre adakoztak: 10 P : özv. Török Lászlóné, N. N., N. N., Kazsi Ferencné, N. N., Dobronyiné, Kaszás-család ; 6 P : N. N.; 5 P: Hálából, Szőnyi Ilona; 4 P : N. N., Krifaton Erzsébet, S. K. családja; 2 P: Szabó Gyuláné, N. N.; 1 P: Kövesi Ferencné, N. N., N. N. *Összesen : 105 P. Összes gyűjtés eredménye : 2396.30 P.* (Hiányzik még: 703.70 P.) Jézusunk áldja meg az adakozókat !

Krisztus Király ünnepére hűveinktől gyertyára befolyt: 129.30 P. Gyertyát pedig 59 család hozott. A gazdagon feldíszített szentélyben az esti ájtatosságot és szép szentbeszédet Király József országgyűlési képviselő, esperes-plébános tartotta. Közreműködőinket jutalmazza meg az eucharisztikus Jézus!

Minden munkatársunknak kegyelmekben gazdag és békességes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

GIMASZÁNDÉKUNK

Hiszem az örök életet.

Minden ember szereti az életet. Csak nagyon kevés van olyan, aki gyűlöli azt és meg akar tőle válni. Aki már ennyire vitte, ott nagy lelki elváltozások lehetnek. Az életet annyira szeretik az emberek, hogy szinte rövidnek tartják. Mindenki szeretné megtoldani, ha ugyan nem egészen kitolni a határát. Jóságos Istenünk oltotta belénk ezt az életvágyat, jobban mondva örökélet vágyat. De életünket ketté osztotta. Egyik része itt zajlik le a földön. Bölcsőnk és koporsónk közötti szakaszának az irányítása reánk van bízva. Az utána következő szakasz a túlvilági élet vezekléssel fog kezdődni. Ez a része örökké tart. Tehát halálunkkal nem zárul le minden. Csak a test enyészik el, a lélek igazi élete ekkor kezdődik.

Örök életünk olyan lesz, amilyen a reá való készület. Hiszen a földi élet nem más, mint kitarító készület az örök életre. A halál után következő isteni ítélet már csak végső döntő szó a lélek további sorsára vonatkozólag. Ha földi életünk Isten akaratának a teljesítése volt, akkor örök életünk boldog elmerülés lesz a végtelen boldog Istenben! Ha a bocsánatos bűn sebet ejtett küzdő lelkünkön a túlvilági élet vezekléssel fog kezdődni. A teljes megtisztulás után lesz csak részünkre boldog az örökkévalóság. Ha pedig valakinek lelke megátalkodott Istennel szemben a halál pillanatában is, az örökélet örök szenvedést fog jelenteni számára. Nem emberi elgondolás ez, hanem valóság. Az evangéliumok Krisztusa számtalanszor utal az örök életre. Minden tanítása, csodája, önmagának áldozatos élete mind-mind az örök élet kihangsúlyozása. Ha nincs örök élet mindez értelmetlen és a késő évezredek embere számára jelentéktelen. Egyházának alapítása is csak úgy érthető, ha azt az örök életre segítő szükséges intézménynek tekintjük.

A legdöntőbb bizonyíték az örök élet valósága mellett az Eucharisztia. Nem csak az élő emberek iránti szeretetnek a bizonyítéka, hanem a boldog örök életre előkészítő egyedülálló eszköz. Jézus híres kafarnaumi beszédében így szól: 'Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon. (Ján. 6, 55.)' Tehát igazi boldog örökélet csak az Eucharisztia által lehetséges. Milyen hangos bizonyosság ez mindenki számára. Bizonyosság, hogy igenis van örök élet, hogy nem lehet akárhogyan leélni ezt az életet. Vigasztalás, hogy kezeink között van az igazi örök élet lehetőségére. Mennyi ember testvérünk van, aki erre nem gondol. Éli az ő megszokott életét, talán bűnös életét. Nem gondol a lelki számadásra és az utána következő örök életre. Az ilyen élet rabszolgasors. Az eucharisztikus mozgalom célja éppen az, hogy növeljük azoknak a számát, akik a boldog örök életre készülnek. Minél több eucharisztikus lélek lesz közöttünk, annál népesebb lesz Isten országa. Minden szentáldozás építgetése önmagunkban az Isten országának. Az oltáregyesületi munka ilyen szempontból építőmunka. Ahol megalakul, ott lélekmentés indul meg. Ott komolyan számolnak az örök élettel. Figyelmeztessen bennünket a Szentírás komoly szava: 'Minden cselekedetedben emlékezzél meg utolsó dolgaidról és örökké nem vétkezel.' (Sirák fia 7, 40.) A mi Credónk az Istenbe vetett hittel kezdődik és az örök élet hitével zárul. Isten és örök élet, e két valóság legyen a mi állandó biztatónk, hogy szent reménnyel járva életünk ösvényét az égi boldogság részeseivé lehettünk.

VATELJES • BÜCSÜKAV

December 2 (első csütörtök), december 3 (első péntek és Xavéri Szent Ferenc napja), december 8-án (Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepe), december 27-én (Szent János apostol ünnepe), a havi egyéni imádási napon, egy szabadon választott napon.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.